

πρὸ τῆς συνοδίας, διηνθύνθησαν πρὸς τὸν ὑπάξιωματικόν, ὡσεὶ θήθελον νὰ ἀναχαιτίσωσι τὸν δρόμον του.

— Σταθῆτε! ἐφώναξεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ φωνὴν τοσοῦτον ἐπιτακτικόν, βροντώδη καὶ τρομεράν, ὥστε γυναικες καὶ χωροφύλακες πάντες ἐστάθησαν παρευθύνεις.

— Ποιοι εἰσθε καὶ τί θέλετε; εἴπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, ἀνήσυχος καὶ νομίζων ὅτι ὠμίλει πρὸς ληστήν.

— Εἰμεθα φίλοι, ἐπανέλαβεν ὁ ἵππεὺς μὲ φωνὴν ἡχηράν, μᾶς στέλλει δὲ ἡ Φατμά-Χανούμ.

— Η Φατμά-Χανούμ; εἴπεν ὁ εὐνοῦχος τῆς διευθυντρίας τοῦ λουτροῦ, προχωρῶν πρὸς τὸν νέηλυν καὶ μετρῶν αὐτὸν εἰρωνικῶς διὰ τοῦ βλέμματος, ἔχετε τὸ γνώρισμα;

— Τί γνώρισμα; χρειάζεται γνώρισμα ὅταν ἔρχωμαι νὰ σᾶς εἴπω ταύτην τὴν στιγμὴν ὅτι διακινδυνεύετε τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν τούτων; ποσεῖπεν ὁ ἵππεὺς.

— Τὴν ζωὴν μας! Άλλαχ! Άλλαχ! φύλακες! ἡμᾶς! ἀνεφώνησαν αἱ δοῦλαι στενάζουσαι.

— Σιωπήτε, γυναικες, διέταξεν ὁ Οσμάν στρέφων πρὸς τὸ χαρέμιον τρέμων, τί ἔχετε νὰ φοβηθῆτε μὲ συνοδίαν χωροφύλακων;

— Απὸ τοὺς ἀνθρώπους ἵσως τίποτε, ἀπόντησεν ὁ ἄγνωστος ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ φόβος τῆς κακοκατίας. Οσμάν, μὴ ἐμπιστευθῆς εἰς τὸν ἔναστρον τοῦτον οὐρανόν, ὅστις φαίνεται ὅτι σᾶς ὀδηγεῖ εἰς ἀσυσσον. Στρέψον ἔκει πρὸς νότον καὶ ἰδέ. Ο δρίζων εἶναι μελανός, τὰ νέφη ἡδη συμπυκνοῦνται ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν λόφων, ἡ καταιγίς φθάνει μὲ γοργάς πτερυγας ἐπὶ ταύτης τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐκτεινομένης διὰ μέσου βράχων, δυναμένων αἴφνης νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὄρυπτικοὺς χειμάρρους! Θὰ δεκατισθῆτε ὡς κερβάριον προσκυνητῶν, καταλαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ σιμούρ!

Ο Οσμάν ἐστράφη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, κατοικῶν δὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Προύση, ἐγίνωσκε τὰ τρομερὰ καὶ ταχέα ἀποτελέσματα τῆς καταιγίδος.

— Ποῦ μᾶς συμβούλευεις νὰ ὑπάγωμεν; εἶπε μόνον, πλησιάσας ἐν βήμα πρὸς τὸν αὐτοκαλούμενον ἀπεσταλμένον τῆς Φατμᾶς.

— Εἰς Γεδί-Αγάτης, χωρὶς νὰ χάσωμεν στιγμήν.

— Εμπρός! Αἴ! σεῖς, γρήγορα μὲ τ' ἀλογάσας! εἴπε μὲ φωνὴν ὄλιγον τεταργμένην... πρέπει ὄγρήγορα νὰ φθάσωμεν εἰς μέρος ἀσφαλές.

Τὸ χαρέμιον, τρέμον, ἥρχισε νὰ σπεύδῃ καλπάζον ὅπισθεν τῶν χωροφύλακων, οἰτινες καὶ αὐτοὶ ἡσαν οὐχὶ ὄλιγώτεροι τῶν δούλων πεφοβισμένοι. Ἐκ διαλειμμάτων ἡκούοντο δεήσεις, ἐπιφωνήματα ἀδημονίας, διότι ἡ αἰθρία καὶ ὥραια νῦν αἰφνης μετεβλήθη εἰς ζοφεράν καὶ τεταρχμένην.

1. Οὗτος εἶναι, ως γνωστόν, ὁ ἄνεμος, ὁ πνέων ἐν ταῖς ἀχανέσιν ἐρήμοις τῆς Αφρικῆς καὶ Ἀραβίας καὶ διεγείρων πελωρίους δύχους ἄμμου καὶ καταπνίγων τοὺς παρατυχόντας ὁδοπόρους. Σ. Δ.

Ο ἄνεμος ἥρχισε νὰ σείη τὰ δένδρα, ὁ ἔηρός, καυστηρός καὶ σφοδρός ἐκεῖνος ἀνεμος, ὅστις προηγεῖται τῶν μεγάλων θυελλῶν. Οἱ ἵπποι αἰσθανόμενοι ἀσύνηθές τι ἐν τῷ ἀέρι, ἐγένοντο οἵονει πτερόεντες· ἔτρεχον ἀπὸ ρυτῆρος κατόπιν τῶν δύο ἵππων, οἵτινες ἐφάνινοτα ὥστε εἰχον φέρει μεθ' ἐκυτῶν τὸν κακὸν καιρὸν καὶ τοὺς κακούς οἰωνούς.

Η καταφερῆς ὁδὸς ἐδιγάζετο πρὸς δεξιά, ἀγούσας εἰς ὄροπέδιον ἐκ πετρῶν, καυλὸν τῶν ὑπὸ τῆς βροχῆς ἡ τῆς καταιγίδος καταλαμβανομένων ὁδιτῶν. Ἐπτὰ πλάτανοι μετὰ κορυφῶν παχυμεγέθων καὶ κλαδῶν πυκνοφύλλων, ὑπηρχον μόνοι ἐν τῷ μέσῳ ἔηρος καὶ πετρώδους φύσεως. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ὄνομα Γεδί-Αγάτης, (Ἐπτὰ Δένδρα). Η συστάξ αὐτὴ τῶν δένδρων περιεκυλοῦτο ὑπὸ σπηλαιών, εἴδους θόλων ἐν κοιλώμασι λελχέευμένοις ἐν τῇ πέτρᾳ, ἔνθα τὰ χαρέμια ἡδύναντο νὰ εὔρωσι σκέπην.

Ἐν φύδει ἡ συνοδία ἔτρεχε πυρετωδῶς, ἐλαυνομένη ὑπὸ τῶν σπιδούχρων νεφῶν, ἀτινα επεσωρεύοντο ὅπισθεν αὐτῆς, ὁ ὑπόκωφος κρότος τῆς βροντῆς καὶ ἡ λαμψίας τῶν ἀστραπῶν ἐδείκνυν σφῆς ὅτι οὐδόλως εἰχον καιρὸν νὰ χάσωσιν. Ο οὐρανὸς καθιστάται βαθυμηδὸν ζοφερώτερος, τὰ δὲ νέφη, μετὰ τῆς ψυχῆς ὑγρασίας τῶν, ἐκάλυπτον τὰς κορυφᾶς τῶν δένδρων.

Εἰς ἔκαστον ἥχον τῆς βροντῆς ἀντήχησις κλαυθυηρὰ ἡκούεται, διότι αἱ ταλαιπωριαὶ ἐκεῖναι γυναικες, συνειθισμέναι νὰ ἔξερχωνται μόνον τὴν ἡμέραν καὶ ὅτε ὁ καιρὸς ἡτο ὡραῖος, δεν ἡδύναντο νὰ κρατήσωσι τὰς οἰμωγάς των, νομίζουσαι ὅτι ἐπιέζοντο ὑπὸ φρικώδους τινὸς ἐφιστάτου.

Η Γκεούλ-Χανούμ, γενναιοτέρα τῶν ἄλλων, ἐνεις οὐχὶ ἡττον ὅτι πράγματι ἡπείλει αὐτὰς κίνδυνος. Ἐμέμφετο τοὺς εὔνούχους, καὶ μάλιστα τὸν Οσμάν, ὅτι δὲν προεμάντευσαν τὴν θύελλαν, καὶ ηὐλόγεις καθ' ἐκυτὴν τοὺς δύο ἐκείνους ἀγνώστους, τοὺς δραμόντας εἰς βοήθειάν των.

Ἐν φύδει δὲ ἐκάλπαζον διέθη πρὸ τῶν χωροφύλακων καὶ ἐπλησίασε τοὺς ἵππεῖς. Τῇ ἐφάνετο ὅτι πλησίον αὐτῆς ἡτο ἀσφαλεστέρα, καὶ κατ' αὐτὴν δὲ ταύτην τὴν παράφορον ἴπποδρομίαν εἰχε τὴν περιεργίαν νὰ ἰδῃ τὰ πρόσωπά των, ἀτινα ὅμως οὐτοὶ ἐκρυπτον ἐπιμελῶς ὑπὸ τὴν κούκουλαν καρταριάων των. Μὴ ἡσαν ἀγγελοι, πεμφθέντες ἵνα τὰς ὀδηγήσωσιν, ἡ δαιμονες, ἀπολιθέντες ὑπὸ τοῦ σκληροῦ Αζραήλ, τοῦ δαιμονούς ἐκείνου τοῦ θυνάτου;

Αἱ ἀνατολικαὶ ψυχαὶ ἔχουσιν ἐνίστε τοιαύτας παραδόξους εὐπιστίας, τὸ ὑπερφυσικὸν φαίνεται ὅτι ἀναμιγνύεται εἰς ὅλην τῶν τὴν ὑπαξίν, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀφιερέσῃ ἐκ τοῦ ὑλικοῦ συτῶν μήπως ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα δὲν εἶναι ἡνωμένα; Τὸ δύνειρον καὶ ἡ πραγματικότης δὲν ἀκολουθοῦνται ἀμοιβώσιας; Η θυγάτηρ τοῦ Σεΐχ-ούλ-Ισλαμ ἡσαν συγχότερον νὰ διμιλῶσι περὶ μυστικῶν ἀγγελιῶν πεμφθεῖσῶν εἰς τὸν Προφήτην ἡ περὶ τῆς ἀνθρωπίνης διπλωματίας· δὲν ἡδύνατο λοιπὸν νὰ παραδεχθῇ, ἡ ἀφελῆς κόρη, ὅτι ἀγγε-

λός τις ἡγρύπνει ἐπ' αὐτῆς, ἡτις ἐδέετο τόσον συχνὰ ἀποτεινομένη πρὸς αὐτούς; Τὸν Γκεούλ-Χανούμ ἐπλησίασε τοὺς δύο ἀγνώστους. Οἱ ἀχνίζοντες ρώθωνες τοῦ ἵππου τῆς σχεδὸν ἡγγιζον τὸ κεντροφόρον ὑπόδημα τοῦ διαιλήσαντος ἐκείνου ἀνδρός, καὶ ὅμως δὲν ἐκινεῖτο ἵνα στραφῇ πρὸς αὐτήν. Ἐνθαρρυθεῖσα ὑπὸ τῆς συστολῆς ταύτης, ἡτις ὥθει τὴν περιεργίαν της, ἡ νεῖνις ἐψιθύρισε δειλῶς.

— Εφέντη; . . .

— Εἰσθε ὑμεῖς, Γκεούλ-Χανούμ; εἴπεν ὁ ἵππεὺς μὲ φωνὴν τόσον γλυκεῖν καὶ ἐναρμόνιον, — τόσον διάφορον μάλιστα τοῦ προστακτικοῦ ἐκείνου τόνου, δι' οὐ εἰχε τὸ πρώτον ὄμιλόνει, — ὥστε ἡ Μουσουλμανὶς σχεδὸν δὲν ἀμφέβαλλε πλέον διτὶ ἡτο ὑρανόπεμπτος ἀγγελος.

— Ο ἵππος τῆς ἔβαδίζειν ἥδη παραπλεύρως τῷ τοῦ ἵππεώς.

— Φοβεῖσθε; τῇ εἰπε μετὰ γλυκυτάτης φωνῆς.

— "Οχι πλησίον ὑμῶν, τῷ ἀπεκρίθη.

Δὲν ἡτο πλέον ἔντρομος, τῷ ὄντι. Μάτην ἐμύκατο ἡ καταιγίς, μάτην εἰσέδυεν ὁ ἄνεμος εἰς τὴν μεταξίνην ἐφεστεῖδε τῆς καταχρήστης κατὰ μεγάλας σταγόνας ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν όμων της· ἡ Γκεούλ μὲ ἐξημηνην φαντασίαν, δὲν ἤκουε πλέον μήτε τὴν βροχήν.

— Μετ' ὄλιγον φθάνομεν, εἴπεν ὁ δεύτερος ἵππεύς, ὅστις δὲν ἐδείκνυε τὸ πρόσωπόν του περισσότερον τοῦσυντρόφου του.

— Χαίρω! εἴπεν ἡ Γκεούλ πνευστιώσα, ἀπηνόδησα.

— Ο ἵππεὺς, παρ' φύτευεν ἐφιππος ἡ νέα, ἐστράφη αἴφνης πρὸς αὐτήν· ἡτο τόσον πυκνὸν τὸ σκότος, ὥστε δὲν ἡδυνήθη νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτηράς του, ἀλλ' εἰδε μόνον δύο ὄφθαλμους λαμπρούς, οἵτινες τὴν ἔθεωρουν ὅπως οὐδέποτε ἄλλοι ὄφθαλμοι τὴν εἰχον θεωρήσει.

— Δότε μοι τὰς ἡνίας, εἴπε, καὶ ἔλαβε διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, ἐν φύδει διὰ τῆς καταχρήστης ὑπεστήριζε τὴν Γκεούλ ἐκ τῆς ὄσφυος.

Πρώτην ἥδη φορὰν ξένη χείρι ἔψχε τὸ σῶμα της, καὶ ὅμως, εἴτε ἐκ τῆς κοπώσεως, εἴτε ἐκ τῆς μυστικῆς ἐμπιστοσύνης, ἢν εἰχεν εἰς τοὺς νέους συνοδοιπόρους αὐτῆς, ἡ Γκεούλ ἐστρηγήθη ἀνευ φόσου καὶ ταραχῆς ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὅστις περιέβαλλεν αὐτήν.

[Τοπεια συνέπεια]

K.

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ].

Ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας τῆς λίμνης διοιλισθαίνει ταχεῖα μικρὰ λέμβος, ἡς ἐπιβαίνουσι τρίχ παιδία, ωραῖα ώς ἡ περιβάλλουσα αὐτὰ καλλιφεγγής ἡμέρα τοῦ Μαΐου.

Εἶναι δύο ἔρρενα καὶ ἐν θήλῳ.

Τὸ μεγαλήτερον ἵσως συνεπλήρωσε τὸ ἐκκαίδεκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχει δ' ἀργυρόχρουν κόμην, τῆς ὄποιας οἱ βόσρυχοι κατέρχονται μέχρι τοῦ ἐπιστροφού του, καὶ ταραχήσανται παραδεχθῆ, ἡ ἀφελῆς κόρη, ὅτι ἀγγε-

τάτου περιλαμβίου του, ἀποτελούντες παραδοξωτάτην ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μελανωτάτας ὄφεις καὶ τὰς βλεφαρίδας αὐτοῦ. Κωπηλατεῖ ἔρρωμένως, διότι τὸ ἔτερον ὄλιγον νεώτερον αὐτοῦ, ἀρκεῖται νὰ κινῇ ἐλαφρῶς τὴν καρπήν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἐνῷ, διὰ τῆς λεπτοφυΐας καὶ λευκῆς ὡς τὰ πτερὸν κύκνου ἀριστερᾶς, συλλέγει τὰ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης ἀνθοῦντα ὑδρούια κρίνα καὶ καταθέτει αὐτὰ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κόρης, ἥτις, ἐγκαταλιπούσα τὸ πηδάλιον, συμπλέκει μετὰ τῆς κόμης αὐτῆς τὰ κρίνα ἐν εἴδει στεφάνου.

— "Α! Νοέμη πόσον εἶσαι ώραία, ἀνεφώνησεν αἴφνης ὁ ξανθὴν ἔχων κόμην παῖς, πεύσας τὴν κωπηλασίαν. δὲν εἶναι ἀληθὲς "Εδδη; εἰναι ώραία ὡς ἡ νύμφη, περὶ τῆς δύοις διηγούνται οἱ κυνηγοί.

Ο "Εδδη δὲν ἀποκρίνεται, ἀλλὰ προστηλοὶ τοὺς ὄφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ὁδοχόρου στόματος τῆς Νοέμης, ὑπὸ δὲ μαγικῆς δυνάμεως ἐλαυνόμενος, προσκλίνει ν' ἀσπασθῇ τὰ ὑγρὰ ἐκεῖνα χείλη.

Ἐνῷ ὅμως τὰ ἔχυτο προσήγγιξαν τὰ χείλη τῆς κόρης, αὐτῷ. δι' ἀγρίκας κινήσεως, ἀρπάζει αὐτὸν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ κρατεῖ τὴν κεφαλήν του μίαν σπιθαμήν μακρὰν ἐκεῖνης, εἰτα δέ, ἀφεῖσα αὐτήν, ῥίπτεται πρὸς τὰ ὄπιστα.

Αεραπή ἀγανακτήσεως λάμπει εἰς τοὺς μέλανας ὄφθαλμούς του παιδός, ὅσις ὄργιλος ἐγρίζεται, οὕτω δ' ἡ λέμβος ταλαντεύεται καὶ ἡ Νοέμη πίπτει εἰς τὴν λίμνην.

Ο "Εδδη ἐκβάλλει κραυγὴν ἀπελπισίας καὶ θέλει νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλλ' ὁ ἔτερος κρατεῖ αὐτόν.

— "Αφες, τῷ λέγει, ἡ Νοέμη κολυμβᾷ ὡς ἰχθύς. Τρόντι δέ, μετὰ μικρόν, ἀναφαίνεται ἡ κεφαλὴ τῆς κόρης, ἥτις, ἐντὸς ὄλιγου ἀφικνεῖται εἰς τὴν ὄχθην, ὡστε ὅτε οἱ δύο παῖδες ἀφίκοντο εἰς τὴν ξηράν, ἡ Νοέμη εἶχεν ἥδη διέλθει διὰ μέσου πλήθους αὐλικῶν καὶ εἰσέλθει μειδιῶσα εἰς τὸν πύργον.

— Ἀλλά, Υψηλότατε, ἀνχρωνεῖ, ἔντρομος ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἀξιωματικός, φέρων τὴν λαμπτήν στολὴν τοῦ συντάγματος Πλανταγενέτου, ἐγὼ ἐνόμιζον ὑμᾶς ἀσχολούμενον εἰς τὰ μαθηματικὰ προβλήματα σας, ἐνῷ ὅμεις διακινδυνεύετε τὴν πολύτιμον ζωήν, τὴν ὁποίαν ὁ ὄμετερος πατήρ καὶ βασιλεύς μου ἐνεπιστεύθη ὑπὸ τὴν φύλαξιν μου. Ο "Ροβέρτος δὲν θέλει ἀποφύγει τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας κατέστη ἀξιος, προτείνας εἰς τὴν Υμετέρον Υψηλότητα τὴν ἐπὶ τῆς λίμνης ἐκδρομήν· ἀλλ' ἐγὼ ἐκεῖνῳ ὑμᾶς νὰ μὴ ἐπαναλάβῃτε αὐτήν ἐν ἀγνοίᾳ μου.

— "Εχει καλῶς, κύριε Δέ-Βωφόρτ, ἀπαντᾷ ὁ πρίγκηψ, μειδιῶν, σᾶς τὸ ὑποσχούμαι. Ηλὴν ὁ ἀνεψιός ὑμῶν Ροβέρτος καὶ ἡ ὑμετέρα θυγάτηρ Νοέμη δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῶσι, διότι ἐγὼ προέτεινα τὴν ἐκδρομήν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τοῦ πρίγκηπος πράχνεται τὸ μέτωπον τοῦ κυρίου Δέ-Βωφόρτ, ὅστις μετ' εὐχρεστείας θωπεύει τὸ δάσον γένειόν του.

— "Ω! πόσον εἶσθε γενναῖος, Υψηλό-

τατε, λέγει ὁ ἀξιωματικός, ὁ Θεός σώζοι τὸν ἡμέτερον πρίγκηπα Ἐδουάρδον!

Καθὼς τὴν ἡγέ, ἐπανχλωμένουσι τὴν εὔχὴν ταύτην τὰ ωράκα χείλη τῶν αὐλικῶν, οἵτινες ἀπὸ τῆς ὄχθης εἰχον παραστῆθενται τῶν ἐν τῇ λίμνῃ συμβάντων καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ βασιλόπαιδος.

"Ισως δ' ἔτρεμον πολλῷ μᾶλλον διὰ τὴν ἴδιαν ἔχυτῶν ζωὴν ἢ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ διεδόχου τοῦ θρόνου, ἥτις εἶχε διαπιστευθῆ αὐτοῖς.

Αἴφνης εὐθυμος ἔκρηξις γέλωτος διακόπτει τὴν παρὰ τοῖς αὐλικοῖς ἐπικρατοῦσαν ἐπίσημον σιγήν.

Ἡ μελαγχροινὴ Νοέμη, ἡ μικρὰ ἀγριόγαττα ὡς ἀποκαλούσιν αὐτὴν αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς, ἵσταται ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ, ἐνδεδυμένη ἀνδρικὰ φορέματα.

Απέκρυψε τοὺς εἰσέτι βεβρεγμένους βούργους τῆς ἔχυτῆς κόμης ὑπὸ πλατὺ καὶ διὰ μεγάλου πτεροῦ κεκοσμημένον σκούφωμα, ἐφόρεσε τὸν ἔξ οὐρθροῦ ὄλοσθρικοῦ χρυσοποιίατον ἐπενδύτην, τὰς ἐκ τάξης περικνημίδας καὶ τὰ μετὰ χρυσῶν περονῶν ὑποδήματα τοῦ Ροβέρτου, οὕτω δὲ φαίνεται ὁ εὐειδέστερος τῶν ἐν τῇ ἀγριογλυκῇ αὐλῇ ὑπηρετούντων τὸν βασιλέα εὐγενῶν παῖδαν.

Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς, διὰ τοῦ Ροβέρτος, στενάζων, ψιθυρίζει καὶ πάλιν.

— "Ω! πόσον εἶναι ώραία! Ο δὲ πρίγκηψ προσβλέπει αὐτὴν, ὡσεὶ θέλων νὰ τὴν καταφάγῃ διὰ τῶν ὄφθαλμῶν.

Ἡ Νοέμη, διὰ δύο ἀλμάτων, κατέρχεται τὴν κλίμακα, σοβχρὰ δὲ καὶ εὐθυτενὴς κατευθύνεται πρὸς τὸν πρίγκηπα, τὸν ὄποιον χαίρεται, μειδιῶσα εἰρωνικῶς.

— Ο κίνδυνος παρῆλθε, τῷ λέγει, σχηματίζουσα τὰ χείλη ὡς τὸν θέλοντα νὰ δώσῃ ἀσπασμόν, ὁ δὲ πρίγκηψ γίνεται καταπόρφυρος ὡς μήκων.

— Ἀλλά, λαίδη Σιδονία, λέγει ἐν εἴδεις ἐπιπλήξεως ἡ βαρόνη Πλανταγενέτου πρὸς γραῖταν κυρίαν, ἥτις, εὐχρέστως μειδιῶσα, παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος, τὰ ἀπομακρυνόμενα παιδία, πῶς δύνασθεν ἀναλαμβάνητε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἀγίων Πάντων, τὴν εὐθύνην τοῦ νὰ ἡλικιοῦται μὲ τοιαύτας ἀρχᾶς ἢ ἔξαδέλφων σας; Τὸ θεωρεῖτε καλόν, νέα δεκατετράετις νὰ ἐνδύεται φορέματα ἀνδρικὰ καὶ νὰ φέρεται τοιουτοτρόπως; "Ω! εἶναι ἀληθεικά, ὅτι διποιος πειρεῖ ἀγέρους θερίζει τρικυμίας.

Ἡ λαίδη Σιδονία δὲν μειδιᾷ πλέον, αἰδὲ ὡραὶ παρειαὶ αὐτῆς πορφυροῦνται, ἐνεκά τῶν ἐπιπλήξεων τῆς γραῖκας αὐλικῆς, ἥτις πρώτη εἶχεν ὄνομάσει τὴν Νοέμην μικρὰς ἀγριόγαττας καὶ τὴν δύοιαν τὰ παιδία, ἀντεκδικούμενα, εἰχον βαπτίσει Κυρίας Ἐθμοταξίας. — Ἀλλὰ ἡ λαίδη Σιδονία δὲν εὑρίσκει λόγους, ὅπως ἀποκριθῇ εἰς τὰς πικρὰς ἐπιπλήξεις, διότι πολλάκις εἶχε καταδικοῦσθῇ ν' ἀκούσῃ τοιαύτας.

Καὶ ὅμως ἡ Κυρία Ἐθμοταξία ἔχει δίκαιον.

Ἡ Νοέμη εἶναι ἀγρίκα, ἐνῷ δὲν εἶναι τοιοῦτος ὁ χαρακτήρα τῆς Ἄγγλιδος κόρης.

ἀλλὰ ἡ λαίδη Σιδονία, ἥτις ἐπέχει θέσιν μητρὸς παρὰ τῇ ὄρφανῇ ταύτη λέγει:

— Εἶναι τόσον ἀγαθὴ τὴν καρδίαν, εἶναι δὲ ἀκόμη παιδίον.

Τοῦ πραγματικῶν ἡ Νοέμη ἀκόμη παιδίον.

Διατί λοιπόν, κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐκάθητο ἐπὶ τῆς χλόας μετὰ τοῦ πρίγκηπος, ὅστις ἥθελεν ὅπως δήποτε ν' ἀσπασθῇ αὐτὴν; Διατί δὲν ἔκαλει εἰς βοήθειαν τὸν Ροβέρτον, τοῦ ὄποιου ἡ φωνὴ ἔφθανε μέχρις αὐτῆς, καὶ ὅστις εὐθύμως ἔψυχλε, συλλέγων τὰ εὐωδέστερα ἀνθη, ὅπως κοσμήσῃ τὸν κοιτῶνα τῆς Νοέμης;

Ο πρίγκηψ Εδουάρδος ἥτον ἴσχυρότερος αὐτῆς, ἔκρατει δ' ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν μικρὸν ὄφιν, τὴν Νοέμην, τῆς ὄποιας κατησπάζετο τὰ χεῖλη.

Η Νοέμη προσεπάθει ν' ἀμυνθῇ, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ, δὲν ἔκορενυτο ἀσπαζόμενος αὐτὴν.

— Θέλω νὰ σὲ φιλῶ κινάων, ἐψιθύριζεν.

Οι ὄφθαλμοι τῆς Νοέμης ἐπληρώθησαν δακρύων.

Ἐκεῖνος ἤσχυνθη καὶ ὀρμητικῶς ἦγέρθη. Ἐκείνη δὲν εἰδέστερος τὸν πρόσωπον καὶ κατέυθυνθεῖσαν πρὸς τὴν θεριών τὸ πρόσωπον καὶ κλαίοντας πικρῶς.

Ο πρίγκηψ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ἀλλὰ, συγκεχυμένος, παρηκολούθησεν αὐτὴν, ἐκκινησασκαν καὶ κατευθυνθεῖσαν πρὸς τὴν έκείνην, ἔκσημει, δι' ἀνθέων λευκῶν καὶ κυκνῶν, τὴν μικρὰν φωλεὰν τῆς κόρης.

Ἐμειδίασεν ἐξ εὐχαριστήσεως, ὅτε εἶδεν αὐτὴν, ἀλλὰ τὸ μέτωπον τοῦ ἐσκυθρώπατον, ἀμαράς ὡς ἰδόντος ὅτι εἶχε τοὺς ὄφθαλμούς ἐρυθρούς ἐκ τῶν δακρύων. — Σ' ἐπέπληξαν ἵσως; ἡρώτησε μετ' ἀνησυχίας.

Η Νοέμη δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ ἐπέθεσε τοὺς βραχίονάς της ἐπὶ τῶν ὄμων τοῦ Ροβέρτου, ἐταπείνωσε τοὺς ὄφθαλμούς ἀπέναντι τοῦ τρυφεροῦ βλέμματος του καὶ ἔκρυψε τὸ φλέγον στόμα τῆς ἐντὸς τῶν κυμάτων τῆς ἀργυροχρόου κόμης τοῦ συντρόφου της.

— Α! τοῦτο μὲ φωλεῖ, ἐψιθύρισεν.

Ἐστη ἐπὶ πολὺ τοιουτοτρόπως, ἐνῷ ὁ παῖς, τεθλιψμένος καὶ σιωπηλός, δὲν ἀπέκρινε τὸν θεωρῶν αὐτὴν.

Είτα δὲ ὥθησεν αὐτὸν ἡρέμα ἐκτὸς τοῦ κοιτῶνος καὶ, κλείσασκα τὴν θύραν, ἀπέβαλε τὸ ἀνδρικὸν φόρεμα.

— Οτε, μετὰ μίαν ώραν, ἡ Νοέμη κατήρχετο τὴν μεγάλην ἐκ μαρμάρου κλειδαρίαν, καρφετῶσα ἀξιοπρεπῶς τοὺς ζένους τοῦ πατέρος της, καθηημένους περὶ τράπεζαν ὑπὸ σκηνήν, ἀπαντεῖς, ἔκθυμοις, προσέβλεψαν αὐτὴν, ὡς ἐν μὴ ἥτον ἡ ἰδία.

Ἡ μέλαινα κόμη κατήρχετο λεία ἐπὶ τῶν κορταφών αὐτῆς· τὰ τεταπεινωμένα

βλέφαρος ἐμετρίαζον τὸ πῦρ τοῦ βλέμματός της, ἡ δὲ φυσιογνωμία αὐτῆς εἶχε προσλάβει τοσαύτην σοβαρότητα, ὥστε ἡ κυρία Ἐθιμοταξία κατεδέχθη ν' ἀπευθύνη αὐτῇ τὸν λόγον καὶ ἐμαγεύθη ἐκ τῆς μετριόφρονος χάριτος τῆς κόρης.

Μόνη ἡ λαίδη Σιδονία προαπήσχολεῖτο ὑπὸ τῆς αἰσυνήθους θλίψεως τῆς ἀγαπητῆς αὐτῇ Νοέμης καὶ ἡρώτα ἔχυτήν : Τί ἄρα γε συνέβη, τὸ ὅποιον νὰ μεταβάλῃ, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, τὴν παιδίσκην εἰς γυναῖκα;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην μόνος ὁ πρίγκηψ 'Ἐδουάρδος ἡδύνατο ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' οὐτος ἐκάθητο εἰς τὸ ἔτερον ἀκροντῆς τραπέζης καὶ ἡστέζετο μετὰ τῶν ὑπηκόων τοῦ πατρός του καὶ τοῦ γενναίου κυρίου Δὲ Βωφόρτ.

'Ο πρίγκηψ ἔρριπτε, κατὰ διαλειμματα, κρύφια βλέμματα πρὸς τὴν Νοέμην, ἀλλ' αὗτη ἐκράτει ἐπιμόνως τεταπεινωμένους τοὺς ὄφθαλμούς, ὑποκρινομένη ὅτι οὐδὲν ἡννόει.

"Οτε δὲ πάντες ἐπλησίασαν τὸν πρίγκηπα, ἵνα εὐγηθῶσιν αὐτῷ τὴν καλήν νύκτα, ἡ κόρη προσέκλινεν αὐτῷ ταπεινῶς, καθὼς καὶ οἱ λοιποί, χωρὶς ν' ἀτενίση αὐτὸν, μειδιῶσα μὲν ὃς συνήθως, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀσπασθῆ τὴν δεξιὰν τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. "Εθεσε μόνον ἔνα τῶν μικρῶν δακτύλων τῆς ἐντὸς τῆς λευκῆς χειρὸς τοῦ πρίγκηπος, ἔξκοντίσασα κατ' αὐτοῦ βλέμμα περιφρονητικόν.

'Ο πρίγκηψ ὅμως ἔθλιψε ταχέως τὴν κείρα τῆς καὶ ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, φιθυρίζων:

— Θὰ σὲ ἀγαπῶ αἰώνιας !

'Η ἀγαθὴ λαίδη Σιδονία ἐκοιμᾶτο πρὸ πολλοῦ, ἐνῷ ἡ νεαρὰ ἔξαδέλφη τῆς περιεστρέφετο ἀνήσυχος ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

'Ακτὶς σελήνης εἰσέδυε, διὰ τῶν μικρῶν πρασινωπῶν ὑέλων τοῦ γοτθικοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνος, καὶ προσέπιπτεν ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἐξαυρωμένου, περιβάλλουσα αὐτὴν δι' ἀργυρᾶς αἴγλης.

'Η Νοέμη ἔγονυπέτησε πρὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ προσνυχήθη.

— Αἰωνίας, ἀμήν ! ἐψιθύρισε, περατώσασα τὴν προσευχήν της.

Πλὴν αἱ λέξεις αὐταὶ ἀφύπνισαν ἐν αὐτῇ τὴν ἀνάμνησιν τῶν περιπαθῶν λόγων τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος.

— Τέ ὅμως εἶναι ἡ αἰώνιότης ; ἡρώητησεν ἔχυτήν τότε τὸ πρῶτον. 'Ἐδῶ κατώ αἱ ἡμέραι εἶναι ἡριθμημέναι, ἀλλ' ἔπειτα, . . . ἡ ἀτελεύτητος σειρὰ τῶν ἑτῶν καὶ τῶν αἰώνων. Καὶ ἐκεῖνος ἡθελε νὰ μὲ φιλῇ αἰώνιας ! . . .

'Η κόρη κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν, καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν ἴδιων αὐτῆς χειρῶν.

'Οτε ἡ πρώτη ἡλιακὴ ἀκτὶς εἰσέδυσεν εἰς τὸν θάλαμον, ἀποδιώκουσα τὸ ἀπαίσιον σκότος τῆς νυκτὸς καὶ περιβάλλουσα, διὰ τῆς χρυσῆς λάμψεως της, τὴν ὥχραν κόρην, ἡτις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐν μέσῳ τῶν λευκῶν καὶ κυνῶν ἀνθέων, τὰ ὄποια μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας εἶχε συλλέξει ὁ 'Ροβέρτος δι' αὐτήν, ἡ λαίδη Σιδονία, εἰσ-

ελθοῦσα ὄπως ἀφυπνίσῃ τὴν Νοέμην, ἡρώητησεν πάλιν ἔχυτήν την, ἔντρομος, τί ἄρα γε συνέβη εἰς αὐτήν . . .

Μόνον ἐπ' ὅλιγας ἡμέρας ἡ παιδίσκη ἐδέσθησε νὰ ὑποφέρῃ τὴν μισητὴν παρουσίαν τοῦ πρίγκηπος, διότι ἀφίκετο ἡ εὐχάριστος εἰδησίας τῆς αἰσίας ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου ἐκ τῆς Νορμανδίας καὶ ὁ κύριος Δὲ Βωφόρτ ἡτοιμάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αὐλήν, ὅπως ἀποδώσῃ τῷ βασιλεῖ τὸ διαπιστευθὲν αὐτῷ πολύτιμον κειμήλιον

Μάτην ὁ πρίγκηψ ἐπειράθη νὰ λαλήσῃ πρὸς τὴν Νοέμην ἀνευ τῆς παρουσίας ὀχληρῶν μαρτύρων, διότι ἐκείνη ἀπέφευγεν αὐτόν, παραμένουσα πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς, αἴτινες, ἔνεκα τῆς δειλίκης της, ἀπεκάλουν γῦνα αὐτὴν «μελαγχρινην γλαῦκα» καὶ, ἐπιλήσμονες τῆς πάλαι ἀγριότητός της, ἡρχίζον ν' ἀγαπῶσιν αὐτήν.

— Ναί, ναί, Λαίδη Σιδονία, ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐθιμοταξία, ἡ ἐπιδρασίς τόσων ἐναρέτων κυριῶν ἔδει νὰ ἐπενεργήσῃ ὡφελίμως ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἔξαδέλφης σας. Εἰμαι πεπισμένη, ὅτι τὸ περιφρονητικὸν βλέμμα, τὸ ὄποιον ἔρριψε κατ' αὐτής, ὅτε ἔφερε τὰ ἀνδρικὰ ἐνδύματα, παρήγαγεν ἐπ' αὐτῆς ῥίζικήν μεταβολήν, νῦν δὲ δύνασθε νὰ πεισθῆτε πόσον ἀξίζει ἡ αὐστηρότης.

'Η αὐστηρότης ! ὦ ! ἡ κυρία Ἐθιμοταξία δὲν ἡννόει τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθέων, ἀλλως θὰ ἔξεπλήσσετο, βλέπουσα τὴν Νοέμην, ἡτις, ὠργισμένη, ἔρριπτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁρδον, τὸ ὄποιον ὁ πρίγκηψ εἶχε κόψει δι' αὐτὴν καὶ εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ κεντητοῦ περιστηθίου τῆς.

Τὸ πρῶτον ρόδον τοῦ ἔτους, τὸ δροσερὸν ἀνθίστο τοῦ Μαίου ἔκειτο ἡμικατεσραμένον ἐπὶ τῆς ἀμμου τοῦ διαδρόμου ! ..

'Ο 'Ἐδουάρδος ἀνέλαβε, στενάζων, τὸ ἀτυχὲς ἀνθίστο καὶ ἀπέθεσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στελέχους του, ὅπου ἔζηράνθη ὑπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ! . . .

'Ἐπῆλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

'Η Νοέμη προσέκλινε ταπεινῶς ἐνώπιον τοῦ βασιλικοῦ ζένου, ὅταν δὲ οὐτος ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἡρώητησεν μετὰ γλυκύτητος :

— Νοέμη, μὲ μισεῖς εἰσέτι;

Αὕτη τὸν ἡτένισε κατὰ τρόπον τοιούτον, ωσεὶ ἡθελε ν' ἀναγγήσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του.

— Τί λόγος ! ἀνεφώνησεν ὁ γηραιός Δὲ Βωφόρτ, ὅστις ἀπέδιδε τὴν στάσιν τῆς θυγατρός του εἰς παιδικήν τινα ἰδιοτροπίαν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μισῇ τις τὸν βασιλέα του. Μὴ κάμνης τὴν θυμωμένην, τέκνον μου, καὶ ἔσο εὔθυμος Νοέμη, κόρη τῆς καρδίας μου.

'Η Νοέμη ἐμειδίασεν, ἀλλὰ μειδίαμα λίαν παραδόξον διὰ πρόσωπον τόσον νεαρόν ! Είτα δὲ ἔκλινε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἡσπάσατο τὴν χεῖρα τοῦ πρίγκηπος.

'Ο 'Ἐδουάρδος ἀνεσκίρτησε, κατέστειλε βεβιασμένως κραυγὴν ὁδύνης καὶ ἔκρυψε τὴν χεῖρα του ὑπὸ τὸν κεντητὸν ἐπενδύτην του. 'Ἐν τῷ κόλπῳ δὲ κρατῶν τὴν

χεῖρα, ἐπέβη τοῦ ἱππου καὶ μετ' ὀλίγον δύο ἐρυθραῖ κηλίδες ἀνεφάνησαν ἐπὶ τοῦ ἑκατόντα πάντας τοῦ πρίγκηπος.

Αἱ δύο κηλίδες ἦσαν ἐξ αἰμάτος τοῦ πρίγκηπος. 'Η Νοέμη εἶχε δήξει αὐτόν. Οὐχ ἦττον ὁ 'Ἐδουάρδος δὲν εἶναι ὡργισμένος κατὰ τῆς κόρης, ἀλλὰ τῇ προσμειδίᾳ καὶ ἀναφωνεῖ πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἱππου.

— Θὰ σ' ἐπανίδω, Νοέμη ! Θὰ ἐπανέλθω ἀλλοτε εἰς τὸν πύργον τοῦ πατρός σου καὶ ἔνεκα τούτου δὲν σὲ ἀποχαιρετῶ διὰ παντός.

'Ο 'Ροβέρτος ὅμως ἐναγκαλίζεται ἐκ νέου τὴν ἔξαδέλφην του, αὐτὴν δὲ ἀσπάζεται τὴν κόμην καὶ τοὺς μέλανας ὄφθαλμοὺς τοῦ νεανίσκου καὶ κλαίει, διότι ὁ ἀγαπητὸς καὶ ἀγαθὸς 'Ροβέρτος Λανδέρερ μέλλει νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον μακράν τοῦ πατρικοῦ αὐτῆς πύργου, ὡς ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς εύνοιας τοῦ βασιλέως σύντροφος τοῦ πρίγκηπος 'Ἐδουάρδου, οὐτίνος τῶν μελετῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων ἔμελλε νὰ συμμετέχῃ.

— Η συνοδία κινεῖται βραδέως ἐπὶ τῆς κατωφερείας τοῦ λόφου. 'Απαξ ἔτι οἱ ἵπποι στέλλουσι βλέμματα καὶ καιρετισμούς πρὸς τὰς δύο γυναῖκας, αἴτινες, ἀπὸ τῶν ἐπαλξεων τοῦ παλαιοῦ πύργου, ἀποχαιρετῶσι τοὺς προσφιλεῖς αὐταῖς, κινοῦσαι τὰ μανδήλια των.

Πλὴν αἱ φίρης ἡ Νοέμη φέρει τὸ μανδήλιον εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς της καὶ ἡ λαίδη Σιδονία καταλαμβάνεται ὑπὸ λυγμῶν, ψυθυρίζουσα :

— 'Ο Θεός καὶ οἱ 'Αγιοι Πάντες ἀς προσατεύωσι τὸν ἀγαπητόν μας 'Ροβέρτον.

— Η δὲ Νοέμη ἀποκρίνεται, ἀφηρημένη :

— Αἰωνίας, ἀμήν ! . . .

— Ω ! πόσον φαίνεται ἔρημος καὶ μελαγχολικὸς ὁ πύργος μετὰ τοῦσας ἑοτάς ! . . .

— Εκείνη ἡ σιγὴ πιέζει τὴν Νοέμην, ἡτις δὲν σκιρτᾷ πλέον εὔθυμος καὶ ζωηρά, ὡς ἀλλοτε, ἀλλὰ μάλιστα ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας ἵσταται τεθλιμμένη καὶ σκεπτικὴ ὑπὸ τὴν σκιερὰν φιλούραν.

— Ισως τυχαίως ἐκλέγει πάντοτε, ὅπως ὄνειροπολοῦσα στενάζῃ τὴν αὐτὴν θέσειν τοῦ χλοεροῦ λειμῶνος, ὅπου ὁ 'Ἐδουάρδος, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, ἀσπάσθη αὐτὴν τὸ πρῶτον.

— Η λαίδη Σιδονία, ἀδημονοῦσα διὰ τὴν στάσιν τῆς προσφιλοῦ αὐτῆς Νοέμης, ἡτις μαραζίνεται ως τὸ στερούμενον τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἀνθίστο, προσκαλεῖ συγγενῆ τινα τοῦ Βωφόρτ, μετὰ δὲ τῶν τέκνων αὐτοῦ ἐπανέρχεται ἡ εὐθυμία εἰς τὸν μελαγχολικὸν πύργον, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ φαιδρότης εἰς τὴν κατεσπαραγμένην ψυχὴν τῆς Νοέμης.

— Μετὰ τὴν ἄφιξιν ὅμως ἐπιστολῶν τοῦ 'Ροβέρτου, ἐπιστολῶν ὁποίας δύναται νὰ γράψῃ μαθητὴς τοῦ κυρίου Δὲ Βωφόρτ καὶ ν' ἀναγγήσῃ μόνον θυγάτηρον ἐνὸς Βωφόρτ, ἔξαφνιζεται καὶ ἡ ἐσχάτη ἀπαισία σκιαὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ τῆς καρδίας τῆς Νοέμης. 'Ἐὰν δὲν ἔναι πλέον «ἡ μικρὰ ἀγριόγαττα», ἐγένετο ὅμως ἡ προσφιλὴς καὶ φαιδρὰ Νοέμη, ἡτις, ἐπιθα-

νουσα θυμοειδούς έππου, ταράττει τὴν συγήν τῆς κοιλάδος ἢ δι' ισχυροῦ βραχίονος διασχίζει τὰ διαιωγῆ καὶ γαλήνια ὑδάτα τῆς λίμνης ἢ σκιρτᾷ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων τοῦ ἔκτενούς λειμῶνος.

[*Πεζούα πονιγματα.*]

* *

ΕΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ ἔτος 1792, παρὰ τὴν Ὀδόν *Moraστηρίου*, κατώκουν ἐν τῷ αὐτῇ οἰκίᾳ δύο νενυμφευμένοι νέοι.

Οἱ *Iωάννης Βρούτος* ἡτοί ζωηρὸς καὶ ώραῖος εἰς τὸ ἄκρον. ἔλαβε δὲ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο, ως ἐκ τοῦ θορυβώδους καὶ ἀτιθασοῦ χαρακτήρος του.

Οἱ οἰκοικοὶ αὐτοῦ *Iωάννης Ιωαρίης* ἀπὸ ἐναντίας ἐφρίνετο σκεπτόμενος μόνον πᾶς νὰ διέρχηται τὰς ἡμέρας ἀπαρατήρητος καὶ πάντη ζένος πάσης πολιτικῆς ταραχῆς, ὅπερ συνέτεινεν εἰς τὴν καταστροφήν του, διότι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὑπωπτεύετο δότις δὲν ἐφρίνετο ἐνθουσιῶν ἐπαναστάτης καὶ ἔχθρὸς τῆς βασιλείας.

Δὲν εἶσαι ἀπὸ τοὺς ιδικούς μας! εἰπεν ἡμέραν τινὰ καὶ ἐν μέσῃ δῆρος ὁ Βρούτος τῷ παροίκῳ του.

Οἱ *Iωαννίνης* ἐταράχθη.

— Πᾶς! ὑπέλαβεν οὔτος.

— Οχι, δὲν εἰσαι!

— Άλλα τι δὲν εἴμαι;

— Απὸ τοὺς ιδικούς μας! ἀπὸ τὸν λαόν!

— Καὶ ποτος τὸ λέγει;

— Εγώ!

— Δὲν εἴνε ἀληθές· εἴμαι ἐκ τοῦ λαοῦ!

— Οχι! δὲν εἰσαι! ἡ φωνή σου σὲ προδίει· νὰ ἔδω τὰς χεῖράς σου· εἴναι χονδροειδεῖς...

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ὁ *Iωαννίνης* ἀντὶ νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ Βρούτου, ὃς θὰ ἐπράττε πᾶς ἄλλος ἐκ τοῦ ὄχλου, ἥρκεσθη νὰ τείνῃ τὰς χεῖράς του, ἀς ἐπρονόησε νὰ διατηρῇ ῥυπαράς.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε, εἰπεν ὁ Βρούτος· εἴναι χεῖρες λερωμέναι μόνον καὶ αἱ ὄποικαι, ὅταν πλυνθῶσι, θὰ ἀναλάβωσι πάλιν τὴν λευκότητά των.

Καὶ ἀπομακρυνόμενος διελογίζετο «θὰ ἥσο ἐπαναστάτης... πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῶ..».

* *

Αἱ σύζυγοι τοῦ Βρούτου καὶ τοῦ *Iωαννίνη*, μετ' οὐ πολὺ ἀπεκατεστάθησκαν μητέραι. Ἐφέροντο φιλικώτατα καὶ ως ἐπὶ τὸ πολὺ ἔσοδοῦντο μεταξύ των.

Ἡ κυρία Βρούτου ἡτοί ώραία μελαγχροινή, μόλις εἰκοσαέτις. Δὲν εἶχεν οὔτε τὸν πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν, οὔτε τὰ αἰμοχρῆ ἔνστικτα τοῦ συζύγου της.

Ἡ κυρία *Iωαννίνη* δὲν ἡτοί πολὺ ώραία· ἀλλ᾽ ἡ λεπτὴ ὡχρότης, ἡτις τὴν περιέβαλλε, καθίστα αὐτὴν συμπαθητικωτάτην.

Ἐναπονεῖσθαι τις αὐτὴν μετὰ προσοχῆς τῆς

ἔδειδε πάραυτα τὴν ἡλικίαν τῶν εἰκοσιοῖς καὶ τριῶν ἑτῶν — τὴν πραγματικήν της ἡλικίαν. Τὴν γεότητά της ἐπανεύρισκε τις εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἄλλους μαρανθέντα καὶ πρώτως καταβληθέντα χαρακτηριστικά της.

— Ἄν ἀποκτήσω οὐδὲν καὶ σὺ κόρην, ἔλεγε πολλάκις ἡ ἀγαθὴ κυρία Βρούτου εἰς τὴν γείτονά της, νὰ τοὺς ἐνώσωμεν.

* *

Τητὸν ἡ 10η Αὐγούστου, ἡμέρα καθ' ὃν ἐπηκολούθησεν ἡ εἰς τὸ Κεραμεικὸν εἰσβολὴ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Βρούτος εἶπε θριαμβευτικῶς πρὸς τὴν σύζυγόν του:

— Δὲν ἡπατήθην· ὁ *Iωαννίνης* εἶναι ὁ μαρχήσιος δὲ-Λασανός!

Ἡ ἀγαθὴ κυρία Βρούτου ἀνεμνήσθη τῆς συζύγου τοῦ *Iωαννίνη*.

— Πιστεύω δτὶ δὲν θὰ τὸ φανερώσης.

— Άλλας συνελήφθη.

— Σεῖς δὲν εἰσθε Γάλλοι! Είσθε δῆμοι! ἀδελφοκτόνοι! ἀνέκραξεν ὥρισθεισαν ἡ σύζυγος τοῦ Βρούτου.

— Καὶ οἱ μετανάσται τοῦ Ρήγου, τί εἶνε;

— Οἱ *Iωαννίνης* δὲν ἡτοί ἀπὸ αὐτούς...

— Διότι δὲν ἡμποροῦσε νὰ εἴναι συγχρόνως μεταναστάτης ἐπὶ τοῦ Ρήγου καὶ συνωμότης εἰς τοὺς Παρισίους.

— Οἱ *Iωαννίνης* συνωμότης!...

— Άλλα δὲν θὰ εἴναι πλέον!...

Διαρκοῦντος τοῦ διαλόγου τούτου, ὁ *Iωαννίνης* μετηνέγκθη εἰς τὰς φυλακάς.

* *

Μετ' ὅλιγας ἡμέρας ἡ σύζυγος τοῦ Βρούτου καὶ ἡ Μαρκησία ἐτεκνού ἀρρενεῖ τέκνα.

— Ἡλθεν ἡ ὥρα, νὰ δώσω ἔρα δῶρον εἰς τὸν μικρὸν Μαρκήσιον, ἐκραύγασεν ὁ Βρούτος.

Ἡ σύζυγός του ὑποπτεύεται ἀποτρόπαιόν τι σχέδιον, προσεπάθησε νὰ τὸν μαλάξῃ, ἐπεκαλέσθη τὴν εὐσπλαχνήν του, ὃν ὄνοματι τοῦ τέκνου των!...

Τεταρχημένος, ἀλλ᾽ ἀδυσωπητὸς ὁ αἰμοχρῆς, ἀπεκρίθη εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του διὰ φρικώδους καὶ σαρδανίου γέλωτος...

* *

Ἐφθισεν ὁ *Σεπτέμβριος* μάν.

— Οἱ Δάντων εἶπεν εἰς τὸν ὄχλον:

— Η πατρὶς ἡμῶν κινδυνεύει. Οἱ αἰγαλίωτοι εἴναι οἱ ἔλθοι της, τί ποιητέον;

Οἱ λόγοι οὐτοὶ οἵσχεντας της παρακλήσεις τοῦ. Η σφραγὴ ἀπεφασίσθη.

Οἱ *Iωαννίνης* Βρούτος ἐτρέζεν εἰς τὴν εἰρητήν, εἰς ὃν πρὸ ὅλιγου ἐφθισεν ὁ Μαλιάρδ μὲ τοὺς ὑπὸ αὐτόν. Οἱ Βρούτος δὲν ἔβραδυνε νὰ συγκαταρθημοῦθῇ μετ' αὐτῶν.

Γνωστὸν πᾶς ἔειτελοῦντο αἱ θυντακαὶ καταδίκαιαι. Οἱ αἰγαλίωτοι προσεκαλοῦντο ὃ εἴς μετὰ τὸν ἄλλον ἀνεκρίνοντο κατὰ τύπους μόνον, καὶ εἴτα ὧθοῦντο εἴς τινα θύραν, ὅπισθεν τῆς ὄποιας κκκούργοις ἐμμανεῖς περιέμενον νὰ τοὺς κατακρεουργήσωσιν.

— Ἡλθεν ἡ σειρὰ τοῦ *Iωαννίνη*. Ο Βρούτος προύχωρης λέγων:

— Αὐτὸς εἴναι ιδικός μου! Εγώ τὸν παρέδωκα! Εγώ θὰ τὸν παραλάβω!

Οὐδεὶς τῷ διεφιλονείκησε τὴν λείαν του!...

* *

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔκτακτος ταραχὴ ἡ κούσθη αἴρηντος εἰς τὴν *Όδον τοῦ Moraστηρίου*.

Ἡ κ. Βρούτου καὶ ἡ Μαρκησία ἐτρεζανεῖς τὸ παράθυρον.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων ἐκείνων φωνῶν τοῦ συρφετοῦ, ἐν ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ ἐπαναλαμβανόμενον ὑπὸ ἀπειρών στομάτων.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀνεσκιάτησαν. Ἐθεώρησαν ἀλλήλας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνθρωπός τις προχωρῶν ἐκ τοῦ συρφετοῦ ἐκείνου, ἐπορεύετο μὲν ὑπερήφανος καὶ σκωπτικὸν ἥθος κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Μαρκησίαν. Εἰς τὴν αἰχμὴν τῆς λόγχης του ἥρτητο μία κεφαλή! . . .

Τὸν ἀναρχὴν τοῦ μαρκησίου δὲ-Λανσάν.

Οἱ ἀνήρ, ὁ κρατῶν τὴν κεφαλὴν ἦτο ὁ Βρούτος κομίζων . . . τὸ δῶρόν του.

Ἡ δυστυχῆς Μαρκησία λίχιν συγκεκινημένη ὑπὸ τοῦ ἐνώπιον τῆς ἐκτυλισσομένου δράματος, ὡπισθοχώρησε φρικώδεια, ἐκλογίσθη, ἐπληγές διὰ τῶν χειρῶν τὸν ἀρρεναρχὸν τοῦ Βρούτου.

Ἡ κ. Βρούτου ἐτρεζεῖ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Η Μαρκησία ἦτο νεκρά! . . .

Τὸ τέκνον τοῦ *Iωαννίνη* ἐλλακειν ἐν τῷ λίκνῳ του!

Ιδέα τις ἐπῆλθεν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρρενού κακούργου.

Ἐδραζε τὸ μικρὸν βρέφος, τὸ μετέφερεν εἰς τὴν κατοικίαν της, τὸ ἐτύλιξε διὰ τῶν ἰδικῶν της σπαργάνων, τὸ ἐσκέπασε διὰ τῶν ἰδίων της φορεμάτων καὶ κατόπιν ἔθεσε τὰ δύο ἀσθενῆ πλάσματα εἰς τὸ λίκνον.

Δολοφόνε πατρὸς καὶ μητρός, εἴπεν ἡ κ. Βρούτου εἰς τὸν σύζυγόν της εἰσερχόμενον μὲ γυνωὶ μαχαίρων. Τὸ γυνωὶς, σοὶ μένει ἀκόμη ἐν θύμα... τὸ τέκνον των! Εἶναι ἐκεῖ, εἴς τὴν κοιτίδα ἐκείνην, ἀποτελείσωσον τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον σου... ἔκλεξον μόνον!

Τὸ βλοσφόρον τοῦ Βρούτου βλέψμικ προσλάθη ἐπὶ τῶν νηπίων, καὶ

— Τὸ παιδί μου! εἶπε, ποτὸν εἶναι τὸ ἰδικόν μου; . . .

— Μάντευσε ἂν δύνασαι!

Ο δήμιος ὑψώσε τὴν μάχαιραν κατὰ τῆς συζύγου του· ἡ γενναιόφρων ὄμως ἐκείνην πυχὴ ἔμεινεν ἀτάραχος· ἐμπλεως δὲ θάρρους, ἀνέκραξε!

Φόνευσέ με, τέρας, τὸ μυστικόν μου θὰ ταφῇ μὲ ἐμέ!

— Τί ζητεῖς λοιπόν;

— Νὰ γίνης πατήρ τοῦ ὄφρωνοῦ ἐκείνου, διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸ τέκνον μου νὰ ὄντως συζήτῃ οὐρανὸς σου! . . .

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

Γ.

EIKONEΣ ΣΑΤΤΡΙΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ ΔΗΜ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΑΟΥ Περιετομέναι: 1) Συζηλάσης καὶ ποίησις — 2) Τὸ σύνθημα — 3) Ο κῆπος τοῦ Κλαυδίου — 4) Οι αντιπόδες — 5) Ο θάλος καὶ ανέψιος — 6) Επικήδειοι Ψάλται — 7) Ο πράτος μου "Ερως". Τιμῶνται διὰ τοὺς συνθρομητὰς ημῶν λεπ. 60.

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ ΚΩΡΙΝΝΗΣ. ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.